

РЕШЕНИЕ

№ 60188

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България, II Наказателно отделение в открито заседание на двадесет и шести ноември две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА
ЧЛЕНОВЕ: ПЕТЯ КОЛЕВА
ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурор Петя Маринова, като разгледа докладваното от съдия Ангелова наказателно дело № 852 по описа за 2021г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т.1 НПК и е образувано по протест от прокурор при Апелативна прокуратура – София и жалба от частния обвинител Д. Д.

С присъда № 45 от 19.06.2018г. по НОХД № 275/2016г. Окръжен съд – Видин е признал подсъдимата И. Д. Б. за невиновна в това, че за времето от 11.08.2008г. до 02.10.2008г. в [населено място] като длъжностно лице – директор на Дирекция „Международно- контролирана търговия и сигурност“ /МКТС/ при Министерство на икономиката, енергетиката и туризма и секретар на Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжия за масово унищожение /МКЕКНОМУ/ не изпълнила служебните си задължения съгласно чл.8, ал.4 от Вътрешни правила за дейността и организацията на Дирекция „Международно- контролирана търговия и сигурност“ вр. чл. 12, ал.2 от Правилника за прилагане на Закона за експортния контрол на оръжия и изделия и технологии с двойна употреба, като от 11.08. до 02.10.2008г. не запознала председателя на МКЕКНОМУ П. Д. и членовете на тази комисия от Министерство на икономиката и енергетиката /МИЕ/ - Я. К. и А. Я. с приложените към заявление вх. № 7-1235/11.08.2008г., подадено от В. Е. М. – изпълнителен директор на „В.“ АД, документи и липса на документи, не изпълнила и нарушила служебните си задължения, уредени в раздел V.5 - основни задължения от длъжностната характеристика вр. чл. 32, ал.1, т.1 от Закона за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение, като на заседание на МКЕКНОМУ на 02.10.2008г. не уведомила членовете на комисията за липса на документи и за документи с недостатъци, и без да е изпълнено поставено условие, предложила на членовете на комисията да разрешат трансфер на противопехотни мини от „В.“ АД с цел да набави за дружеството облага – възможност да реализира договора си с „А.“ С.А за безопасна ликвидация и разснарядяване на мини на стойност 510 786.378 евро и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици – увреждане на нормалните функции на МКЕКНОМУ, невъзможност да се осъществи ефективен контрол от страна на Държавата по отношение на дейностите по трансфер на боеприпаси и изпълнение на международните

задължения на България, произтичащи от Конвенцията за забрана на използването, складирането, производството и трансфер на противопехотни мини и за тяхното унищожение и на основание чл. 304 НПК я оправдал по предявеното ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 282, ал.1 НК.

Подсъдимата Б. е оправдана и за това, че за времето от 03.02.2010г. до 12.04.2010г. в [населено място] като същото длъжностно лице е нарушила и не изпълнила служебните си задължения съгласно чл. 43, ал.1 от Устройствен правилник на Министерство на икономиката и енергетиката вр. чл. 28 като на 12.02.2010г. не упражнила контрол върху дейността на експерти от отдел „Международно - контролирана търговия“ при Дирекция „МКТС“ по експертно и информационно подпомагане на МКЕКНОМУ, не изпълнила служебните си задължения, уредени в чл. 8, ал.6 от Вътрешни правила за дейността и организацията на Дирекция „Международно-контролирана търговия и сигурност“ като от 03.02.2010г. до 12.02.2010г. не запознала Председателя на МКЕКНОМУ Т. Т. и членовете на МКЕКНОМУ от МИЕ – Е. А. и И. М. за приложените към заявление № 7-162/03.02.2010г. документи, включително такива с недостатъци и липсващи документи, нарушила и не изпълнила служебните си задължения, уредени в раздел V.5 от длъжностна характеристика вр. чл. 32, ал.1, т.1 от Закона за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение, като на заседание на МКЕКНОМУ на 12.04.2010г. не изпълнила служебните си задължения – без да са изпълнени поставените условия предложила на членовете на МКЕКНОМУ да разрешат трансфера на противопехотни мини, с цел да набави за „В.“ АД облага, изразяваща се във възможността да реализира изпълнението на договор, сключен с „А.“ С.А за безопасна ликвидация и разснарядяване на противопехотни мини на стойност 510 786.378 евро и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици, изразяващи се в увреждане на нормалните функции на МКЕКНОМУ и невъзможност за осъществяване на ефективен контрол от страна на Държавата по отношение дейностите по трансфер на боеприпаси и изпълнение на международните задължения на Република България, произтичащи от Конвенция за забрана за използването, складирането, производството и трансфера на противопехотни мини и за тяхното унищожаване – престъпление по чл. 282, ал.1 НК.

Със същата присъда съдът е оправдал по обвинението за осъществено деяние, квалифицирано като престъпление по чл. 282, ал.1 НК и подсъдимия Б. Д. В. за това, че на 06.07.2009г. в [населено място] като длъжностно лице – началник на отдел „Контрол върху общоопасните средства“ в Дирекция „Охранителна и пътна полиция“ при Главна дирекция „Охранителна полиция“ нарушил служебните си задължения, уредени в чл.5, ал.1 от ППЗКВВООБ вр. чл. 9, ал.1 от същия правилник като издал Разрешение № 113/06.07.2009г. за производство на ВВООБ с цел да набави за „В.“ АД облага – възможност да произвежда взривни вещества за граждански цели и да извършва дейност по утилизация на оръжия и боеприпаси и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици – създаване на недоверие в авторитета на МВР и невъзможност за осъществяване на ефективен контрол от страна на Държавата по отношение на дейностите по производство на взривни вещества, оръжия, боеприпаси и средства за взривяване и по утилизация на оръжия и боеприпаси.

Подобен е характерът на постановената присъда и по обвинението му за извършено престъпление по чл. 282, ал.1 вр. чл. 26, ал.1 НК: за това, че за времето от 07.07.2011г. до 23.07.2012г. в [населено място] в същото длъжностно качество и като председател на Междуведомствена комисия на основание чл. 19, ал.1 от Закон за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия

/ЗОБВВПИ/ и чл. 21, т.11 от ЗМВР при условията на продължавано престъпление не изпълнил и нарушил служебните си задължения, уредени в ЗОБВВПИ и в Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия, създадена на основание чл. 19 ЗОБВВПИ, както следва:

1. За времето от 07.07.2011г. до 06.10.2011г. в [населено място] като длъжностно лице и председател на Междуведомствена комисия, не изпълнил служебните си задължения, уредени в раздел II “Ред и условия за работа на комисията“, т.10 от Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия, създадена на основание чл. 19 ЗОБВВПИ вр. чл. 19, ал.1 от ЗОБВВПИ и до 15.07.2011г. не уведомил представителя на Министерство на околната среда и водите /МОСВ/ в Междуведомствената комисия за запознаване и оценка на пълнотата и съответствието на заявление и документация, подадени от „В.“ АД с вх. № В. – 1592/07.07.2011г., нарушил и не изпълнил служебните си задължения, регламентирани в раздел II: “Ред и условия за работа на комисията“, т.14 от Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия, създадена на основание чл. 19 ЗОБВВПИ, чл.19, ал.5 вр. чл. 17, ал.1, т.8 ЗОБВВПИ като без да обобщи всички становища на членовете на Междуведомствената комисия, на 06.10.2011г. издал Разрешение № 153/06.10.2011г. за производство на взривни вещества, без да е постъпило становище на МОСВ съгласно чл. 17, ал.1, т.8 ЗОБВВПИ, с цел да набави за „В.“ АД облага – възможност да произвежда взривни вещества за граждански цели и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици – създаване на недоверие в авторитета на МВР и невъзможност за осъществяване на ефективен контрол от страна на държавата по отношение дейностите по производство на взривни вещества.

2. За времето от 18.06.2012г. до 23.07.2012г. в [населено място] в същото длъжностно качество и като председател на Междуведомствена комисия на основание чл. 19, ал.1 ЗОБВВПИ и чл. 21, т.1 ЗМВР не изпълнил служебните си задължения, уредени в Правила за реда и условията за работа на Междуведомствена комисия, създадена на основание чл.19 ЗОБВВПИ - раздел II: “Ред и условия за работа на комисията“, т.16 вр. чл.24, ал.3 от закона като в процедура по подадено от „В.“ АД заявление изх. № 85/10.04.2012г.

- до 18 юни 2012г. не уведомил писмено заявителя за непълнота относно изпълнението на изискванията за оценка за въздействието върху околната среда и не дал указания за отстраняване на непълнотата в съответствие с изискванията на чл. 17, ал.1, т.8 ЗОБВВПИ

- до 09 юли 2012г. не уведомил писмено заявителя за непълнота относно липсата на инструкции за безопасна работа и не дал указания за отстраняване на непълнотата в съответствие с изискванията на чл. 17, ал.1, т.6 ЗОБВВПИ

нарушил служебните си задължения, регламентирани в Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия – т.19 вр. чл.24, ал.3 вр. чл.19, ал.4 ЗОБВВПИ като без да са отстранени непълнотите, не изготвил предложение до директора на ГД „ОП“ за прекратяване на производството по издаване на решение на основание чл.19, ал.4 ЗОБВВПИ

не изпълнил служебните си задължения в т.14 раздел II: “Ред и условия за работа на комисията“ от Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия вр. чл. 24, ал.4 ЗОБВВПИ и нарушил служебните си задължения в т.15 раздел II: “Ред и условия за работа на комисията“ от Правила за реда и условията за работа на междуведомствена комисия вр. чл. 24, ал.4 ЗОБВВПИ като без да обобщи всички становища на членовете на комисията по чл. 19 ЗОБВВПИ и при наличие на отрицателни становища и непълнота на изискуемата документация по чл.17, ал.1, т.6 и т.8, на 23.07.2012г. издал решение

за допълване на разрешение № 153/06.10.2011г. и разрешил дейности по утилизиране на противопехотни мини с цел да набави за „В.“ АД облага – възможността да произвежда взривни вещества за граждански цели и да извършва дейност по утилизация на оръжия и боеприпаси и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици – създаване на недоверие в авторитета на МВР и невъзможност за осъществяване на ефективен контрол от страна на държавата по отношение дейностите по производство на взривни вещества, оръжия, боеприпаси и средства за взривяване и по утилизация на оръжия и боеприпаси.

С този съдебен акт и подсъдимият В. Е. М. е признат за невиновен по няколкото предявени му обвинения:

За това, че на 01.10.2014г. около 17.00 часа в цех „С“ на завод „М.“, собственост на „В.“ АД, в землището на [населено място], [община], област В., вследствие на взрив причинил смъртта на повече от едно лице – 15 лица - поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност – като проектант в [населено място], през месец май 2011г. изготвил част „Технологична“ от инвестиционен технически проект на обект – завод „М.“, подобект – „Ремонт и възстановяване на цех „С“ в нарушение на чл.5, ал.1 и чл. 13, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, чл.116, чл.117, чл.118 и чл. 119, ал.1 и ал.2 от раздел II, част „Технологична“ на техническия проект от Наредба №4/21.05.2001г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, не разработил конкретни технически и технологични проектни решения за разснарядяването на боеприпаси и не посочил важни за безопасността параметри и случаят е особено тежък – престъпление по чл. 123, ал.3, пр.2 и пр.3 вр. ал.1 НК.

За това, че на 01.10.2014г. по същото време, на същото място и при същите обстоятелства причинил средни телесни повреди на повече от едно лице – две лица – А. М. и Ж. А. – престъпление по чл. 134, ал.3, пр.2 вр. ал.1, т.2 НК.

За това, че за времето от 17.02.2010г. до 23.03.2010г. в [населено място] като длъжностно лице – изпълнителен директор на „В.“ АД при условията на продължавано престъпление в кръга на службата си съставил официални документи, в които удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъдат използвани тези документи като доказателство за тези обстоятелства:

- На 17.02.2010г. в [населено място] съставил официален документ – писмо изх. № 96/17.02.2010г., заведено в Министерство на икономиката, енергетиката и туризма с вх. № 346/23.02.2010г., в което удостоверил неверни обстоятелства – че „В.“ АД има възможност и готовност за утилизация на посочени количества противопехотни мини, с цел да бъде използван този документ пред директора на Дирекция „Международно-контролирана търговия и сигурност“ при Министерство на икономиката, енергетиката и туризма.

- На 23.03.2010г. в [населено място] съставил официален документ – писмо рег. № 166/23.03.2010г. до Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение, в което удостоверил неверни обстоятелства – че авария в завод „М.“ от 03.02.2010г. не пречатства процеса по демилитаризация на мини и че в завода са създадени всички условия за приемане, съхранение и утилизация на изделията, предмет на договор № 719/10.07.2018г. между дружеството и Министерство на отбраната на Република Гърция, с цел да бъде използван този документ пред Междуведомствената комисия за експортен контрол и неразпространение на оръжията за масово унищожение – престъпление по чл. 311, ал.1 вр. чл. 26, ал.1 НК.

Подсъдимата П. Р. И. също е призната за невиновна и оправдана по двете обвинения, с които е сезиран първостепенният съд:

1. За това, че на 01.10.2014г. около 17.00 часа в цех „С“ на завод „М.“, собственост на „В.“ АД, намиращ се в землището на [населено място], [община], област В., вследствие на взрив, причинила смъртта на повече от едно лице – 15 лица, поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност – утилизация на боеприпаси, като в качеството си на инспектор „Здравословни и безопасни условия на труд и противопожарна безопасност“ в завод „М.“, нарушила чл.126 и чл. 281, ал.5 от Кодекса на труда, чл.15, ал.1 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по Правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, чл.5, ал.1, ал.2, ал.3, б.„а-з“ от Наредба № РД-07-2/25.05.2011г. за определяне на изискванията към квалификацията на лицата по чл.14, ал.1, т.4 -7, чл. 36, ал.1 и чл. 134, ал.3 от ЗОБВВПИ, чл.11, ал.1, ал.2 и ал.3 от Наредба №5/11.05.1999г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска, чл.13 вр. Приложение №4 от Наредба №2/10.07.2000г. за проектиране на строежи, предназначени за производство и съхраняване на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси, чл.6, ал.1, т.3, чл.7, т.8 и т.11 и чл. 8 от Наредба №3/27.07.1998г. за функциите и задачите на длъжностните лица и на специализираните служби в предприятията за организиране изпълнението на дейностите, свързани със защитата от професионални рискове и превенция на тези рискове, чл.27, чл.69, чл. 72, ал.1, чл. 380, чл. 382 и чл.384 от Правилник за безопасността на труда при взривните работи в сила от 01.07.1997г., утвърден със Заповед № 294/28.12.1996г. на Министъра на труда и социалните грижи:

- на 01.10.2014г. били допуснати да работят в цех „С“ 11 лица, назначени като машинни оператори по производство на експлозивни вещества без да имат правоспособност, изискваща се съгласно Дял първи, Глава първа, Раздел II от ПБТВР, не извършвала и провеждала ежедневен инструктаж на работниците или провеждала формален, допуснала разснарядяването на противопехотни мини в цех „С“ да бъде извършено без оценка на професионалните рискове съгласно изискванията на чл.11 от Наредба №5/11.05.1999г. на МТСП и МЗ, недостатъчно изисквала от персонала и недостатъчно сигнализирала ръководството за организация на работа без застрашаване безопасността и здравето, допуснато било съвместно съхранение на взривни вещества, допуснала съхранение в цеха на взривни вещества и противопехотни мини в количество, по – голямо от денонощната потребност и случаят е особено тежък – престъпление по чл. 123, ал.3, пр.2 и пр.3 вр. ал.1 НК.

2. На 01.10.2014г. по същото време, на същото място и със същите деяния причинила средни телесни повреди на повече от едно лице – две лица – А. М. и Ж. А. – престъпление по чл. 134, ал.3, пр.2 вр. ал.1, т.2 НК.

В рамките на осъществен въззивен контрол по протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Видин и жалби от повереници и особен представител на частни обвинители Софийски апелативен съд с решение № 10001 от 11.01.2021г. по ВНОХД № 1213/2019г. е потвърдил атакуваната пред него присъда.

В протеста, с който е сезирана настоящата инстанция, се релевират касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Претендира се, че въззивният съд е нарушил правата на прокурора в процеса като е отхвърлил исканията му за назначаване на допълнителни комплексна взриво - техническа и ситуативно – техническа експертизи. Декларирайки, че Апелативен съд превратно е тълкувал информацията, носена от доказателствените източници, невъзприемайки я в действителния ѝ смисъл, всъщност неправилно бил приложил и материалния закон.

По отношение на подсъдимата И. Б. претенциите на касатора са за неоснователно дискредитиране показанията на свидетелите П. Д., П. С. и Я. К., което е довело и до извода му за липса на възможност подсъдимата да влияе при вземане на решенията на Междуведомствената комисия. Тезата на прокурора е, че ако тези показания бяха ценени, то съдът би достигнал до обратния извод и до признаването ѝ за виновна по предявеното ѝ обвинение. Коментира се, че съдът неправилно е преценил, че дейността ѝ била единствено деловодна като едностранно са разгледани фактите по делото относно нейната дейтелност чрез игнориране на обвинителните доказателства.

Несъгласието на протестиращия прокурор с въззивното решение по отношение обвиненията на Б. В. са сведени най – общо до твърдения, че съдът свободно е интерпретирал нормативната уредба, за да обоснове какви разрешения той е могъл да издава. Прокурорът застъпва тезата, че не се установява правило, по силата на което В. да е могъл да издава инкриминираните разрешения. По отношение на пункт втори от обвинението на този подсъдим държавният обвинител заявява, че неговите действия сочат на изградената му преценка за формалната дейност на Комисията. За едностранчивото отношение на въззивния съд към отделните доказателствени източници прокурорът излага твърдения, че той е поставил в основата на изводите си становище на служители на МОСВ, неотчитайки смисъла на разпоредбата на чл. 17, ал.1, т.8 ЗОБВВПИ, за да приеме, че издаването от страна на В. на разрешение № 153/06.10.2011г. за производство на взривни вещества не е обвързано с наличие на оценка за риска върху околната среда и поради това е и несъставомерно дори при липса на такава оценка.

По отношение обвиненията на В. М. и П. И. прокурорът изразява несъгласие с коментара в атакуваното решение, че техните обвинения са неясни и неконкретизирани. Подобно несъгласие декларира и с твърдяното игнориране заключението на седмортната експертиза от съда, както и с позицията му, че липсва връзка между изготвения от М. проект и осъществяваната в цеха дейност – заявява, че тази част от проекта следва да се съобразява реално, а не документално с конкретната дейност в помещението. Упреци се отправят към съда и по отношение на възприемането за неналичие на причинно-следствена връзка между допуснатите на работа неспособни работници и настъпилия противоположен резултат. Прокурорът декларира, че именно подсъдимият М. е лицето, което е можело да удостовери обстоятелствата в двата инкриминирани документа, от което прави и извода, че извършеното от него покрива състава на престъплението по чл. 311 НК. Прокурорът изразява и недоумението си, че въпреки налични във въззивния акт констатации за допуснати нарушения, първостепенната присъда не е била отменена и делото – върнато за ново разглеждане, а е потвърден този акт на съда. Моли атакуваното от него решение да бъде отменено и делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд.

В своята касационна жалба частният обвинител Д. Д. изразява желанието си делото да бъде върнато на прокурора за „доразследване“. Съзира и процесуални нарушения, сторени от въззивния съдебен състав и изразяващи се в неуведомяването му по отношение на депозираните молби за препис от всички съдебни протоколи и поправка в съдебния протокол от заседание от 16.07.2020г. на Апелативен съд.

В срока по чл. 351, ал.4 НПК защитниците на подс. И. Б. са подали възражение срещу касационните протест и жалба. Излагат доводи за тяхната недопустимост на различни основания – поради твърдения, съдържащи в протеста, касаещи изключително необоснованост на атакувания акт, което не е сред касационните основания по чл. 348, ал.1 НК, а по отношение на жалбата на частния

обвинител – обективираниите оплаквания са извън предмета на делото без отношение с обвиненията на тяхната подзащитна. Въпреки това във възражението по същество се отделя внимание в детайли на всяко едно от изявленията на прокурора, за да се аргументира искането да бъде оставено в сила решението на Апелативния съд по отношение на И. Б..

Възражение е депозирал и защитникът на подс. В. М.. В него подробно се анализират доказателствените източници, включително и с цитиране на съдържанието им. Заявява се позиция, че документите, изготвени от неговия подзащитен, които са инкриминирани по делото, не са официални и не са удостоверителни, поради което и не могат да бъдат основание за ангажиране на наказателната отговорност на В. М.. В заключение се моли да бъде оставено в сила решението на Софийски апелативен съд.

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста по изложените в него съображения за нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Заявява, че са налице основания за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд.

Повереникът на частния обвинител Д. излага тезата си, че настъпилият през 2014г. взрив е в резултат на неупражняване контрол от страна на всички държавни органи. Поддържа заявеното в касационната жалба на своя доверител, че прокуратурата не е изследвала всестранно релевантните обстоятелства, поради което и обективната истина по делото не била установена. Въпреки това той „поддържа обвинението“, независимо от своята позиция за състоятелността му. Моли да бъдат уважени касационните протест и жалба.

Частният обвинител Д. Д. се солидаризира със своя повереник, допълвайки, че в двете инстанции по същество не е разглеждан Законът за експортен контрол на продукти, свързани с отбраната и на изделия с двойна употреба, в сила от 2012г., а разрешението за процесните противопехотни мини е дадено след неговото влизане в сила, но този въпрос е останал извън вниманието на прокуратурата.

Защитникът на подсъдимия В. М. в своята пледоария акцентира на липсата на причинна връзка между част „Технологична“ на инвестиционния проект, изготвен от подзащитния му и настъпилия на 01.10.2014г. взрив в завод „М.“, отнел живота на 15 души. Излага аргументи, че изготвеният от М. проект касае изцяло нуждите на строителството и е подчинен на регламентация в няколко законови и подзаконови нормативни акта, обвързан е изцяло със заданието, с което е и в унисон и касае утилизация на противопехотни мини тип ДМ 31, а не тип М., при която години след изготвяне на проекта е настъпил разследвания взрив. На следващо място отбелязва липсата на изначална установеност за причините за взрива, както и че технологията за разснарядяване, относима към утилизацията, е изготвена от св. И. П., а не от подзащитния му. По отношение обвинението по чл. 311 НК – тезата на защитата е, че поради липса на „нормативна предвиденост“ на тези документи, те не са официални, както и не може да бъде възприето, че всеки документ, издаден от длъжностно лице, независимо от съдържанието му, има удостоверителна сила – каквато всъщност процесните по делото не притежават. Констатирайки, че липсват допуснати процесуални нарушения, защитата моли да бъдат оставени без уважение протестът на прокуратурата и жалбата на частния обвинител.

Подсъдимият В. М. се солидаризира със заявеното от своя защитник.

Защитата на подсъдимата И. Б. в лицето на адв. З. С. поддържа позицията, обективирана в подаденото възражение. Счита, че въззивният съд не е допуснал твърдените от прокурора процесуални нарушения и правилно е приложил закона, поради което моли и решението му да бъде оставено в сила.

Адвокат Д. В. в качеството си на защитник на подс. Б. поддържа тезата на адв. С. и оразеното в тяхното общо възражение. Излага твърдения, че взетите в инкриминираните заседания на Комисията /МКЕКНОМУ/ решения са базирани на закона, както и проведените заседания и тези решения са били в резултат на информираност на всички нейни членове за представените документи в цялост. Изразява несъгласие със соченото в протеста, че въззивният съд не е взел предвид показанията на трима свидетели. Според защитата тези показания са кредитирани с изключение на тези части, в които изразяват субективна оценка или съждение на депозиращите ги. Резюмира дейността на И. Б. и акцентира на внасянето от нейна страна за повторно обсъждане в Комисията на документи, с чието постъпване е било обвързано даденото разрешение под условие, независимо от възможността тя еднолично да вземе решение.

Подсъдимата И. Б. поддържа казаното от своите защитници и изложеното в депозираното възражение.

Защитникът на подсъдимата П. И. моли да бъде потвърден атакуваният акт, тъй като същият не страдал от процесуални пороци и бил постановен след обективен анализ на всички събрани по делото доказателства. Счита, че жалбата и протестът не отговарят на изискванията на процесуалния закон за съдържанието на документи, инициращи касационен контрол.

Неговата подзащитна поддържа позицията му.

Защитата на подсъдимия Б. В. моли да бъде отхвърлен подаденият протест поради неговата необоснованост и неоснователност и да бъде потвърдена присъдата на Апелативен съд. Заявява, че в протеста се съдържат декларативни изявления, което го пречатства да изложи възражения срещу тях.

Подсъдимият Б. В. изразява съгласие със защитника си.

При дадената им възможност за последна дума всички подсъдими молят да бъде оставено в сила решението на Софийски апелативен съд.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните, изложеното в протеста на прокурор при Софийска апелативна прокуратура и жалбата на частния обвинител Д. Д. и в рамките на своите правомощия, прецени, че жалбата е недопустима, а протестът - допустим, но неоснователен.

Касаторът Д. Д. е конституиран като частен обвинител в процеса, тъй като е пострадал от деянията, квалифицирани като престъпления по чл. 123, ал.3 НК и касаещи обвиненията на подсъдимите В. М. и П. И.. Не е налице, обаче, каквато и да било фактическа връзка между тяхната деятелност и тази на И. Б. и Б. В., която прокуратурата е субсумирала под състав на престъпления по чл. 282 НК. Единствено в пределите на обвиненията по чл. 123 НК частният тъжител Д. може да упражнява своите процесуални правомощия, тъй като в противен случай би се стигнало до утежняване процесуалната съдба на останалите двама подсъдими – Б. и В., по чиито обвинения Д. не притежава активна легитимация да претендира както конституиране в качеството на частен обвинител, така и да изразява претенции към актовете, постановени спрямо тях. Касационната жалба на Д., обаче, съдържа единствено изявления относно обхвата на действие и приложимостта на Директива 2009/43/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 май 2009 година за опростяване на реда и условията за трансфер на продукти, свързани с отбраната, вътре в Общността, в чиято т.11 изрично е посочено, че тя следва да не засяга прилагането на Съвместно действие 97/817/ОВППС от 28 ноември 1997 г. относно противопехотните мини ОВ L 338, 9.12.1997 г., стр. 1., прието от Съвета на основание член Й.3 от Договора за Европейския съюз, нито да засяга ратифицирането и прилагането от държавите - членки на Конвенцията относно касетъчните боеприпаси, подписана в О. на 3 декември 2008г. Изложените

аргументи от касатора по повод на тези актове биха били относими към обвиненията на подс. Б. В., по които той не притежава функции да се намесва, тъй като няма активна процесуална легитимация. Отделен е въпросът, че те излизат извън рамките на предявеното от прокурора обвинение, единствено с което съдът е обвързан. Това определя и жалбата, депозирана от Д. Д. като изхождаща от лице, което не притежава права да атакува постановения въззивен акт в тази му част /съображения относно правоприлагащата дейност на съдилищата спрямо подсъдимите В. М. и П. И. не се излагат/, естествена последица от което е и оставянето ѝ без разглеждане като процесуално недопустима. Тези обстоятелства е следвало да бъдат съобразени от въззивния съдебен състав, в чийто правомощия е да върне жалба, депозирана от лице, което не притежава такова право. Неприлагането от негова страна на процедурата по чл. 351, ал.5, т.2 НПК, обвързана и с друг ред за касационен контрол по чл. 351, ал.6 НПК, налага тази преценка да бъде извършена от настоящия съдебен състав, пред който е образувано касационното производство и по жалба от нелегитимна страна. Констатацията за недопустимост на жалбата на Д. Д. не го лишава от възможността да получи претендиращия контрол на атакувания акт, тъй като настоящата инстанция е сезирана с протест и от прокурора.

В касационния протест се навеждат доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, рефлектиращи върху правата на прокурора с отказа за уважаване на негови доказателствени искания за назначаване на две допълнителни експертизи, както и неоснователно игнориране заключението на седморна взриво-техническа експертиза. Претенциите на прокурора за пороци в правоприлагащата дейност на въззивния съд са обективирани и в твърдения за необосновано некредитиране показания на трима свидетели, едностранчив поглед върху фактите с даване предимство на оправдателните носители на доказателствена информация и противоправно потвърждаване на първостепенната присъда при констатирани и афиширани в решението нарушения в обвинителния акт, а не връщане на делото за ново разглеждане на Окръжен съд – Видин. Тези претенции в голямата си част могат да бъдат обособени като такива, представляващи възражение за превратна оценка, извършена от въззивния съд, на гласните и писмени доказателствени източници по делото, респ. някои от тях като допуснато от него нарушение на процесуалните правила. Настоящият състав следва да обсъди на първо място твърденията за извършени съществени пропуски в дейността на контролираната инстанция, тъй като при подобна констатация, би се обезпредметило произнасянето по останалите наведени в протеста доводи.

Претенциите на протестиращия прокурор за нарушаване правата му като страна в процеса с отказ на съда да уважи доказателствено искане на държавния обвинител, би било основателно, ако неудовлетворяването му би преградило безвъзвратно възможността на страната да развие пълноценно своята теза и респективно да рефлектира върху крайния резултат. Не всяко отклоняване на искане за събиране на доказателства от страна в процеса априори води до ограничаване на нейните права, а само това, което препятства установяването на съставомерни факти от предмета на доказване. В конкретната ситуация въззивният съд мотивирано и основателно е отказал да уважи претенцията на участващия в съдебното заседание прокурор, излагайки ясни аргументи, с които този състав се солидаризира.

Всъщност прокурорът е депозирал искане за назначаване на една, а не както се твърди в протеста - две експертизи, тъй като след произнасянето на съда в хода на провежданото въззивно съдебно следствие в заседание на 16.07.2020г. за отказ да назначи поискана в съдебно заседание от 05.03.2020г. експертиза и след разпит

на служебно допуснати от съда свидетели, прокуратурата е видоизменила претенцията си за съдържанието на допълнителни въпроси към комплексната взриво-техническа експертиза. Тя отново е отхвърлена от съда поради достатъчна попълненост на доказателствената маса по делото с релевантна информация, не стриктна свързаност на въпросите, чието изясняване прокурорът иска, с обхвата на обвинението и даване на отговори в изготвени вече експертни заключения в рамките на обективните установености по делото. С тези свои действия контролираният съд не е пречатствал пълноценното упражняване на правата от страна на представителите на държавното обвинение в защита на своята теза.

Неудовлетворяеми са претенциите на протестиращия прокурор, представляващи по своята същност декларации, за неоснователно игнориране от страна на въззивния съд на част от заключението на комплексната взриво - техническа експертиза /т.148 от материалите по досъдебното производство/ поради несъгласие със заключението за констатирани редица пропуски в част „Технологична“ на Инвестиционен проект на строежа на завод “М.“, подобекти цех „Н.“ и цех „С“, изготвен от подсъдимия В. М. през 2011г. Контролираният съд правилно е възприел, че афишираните от експертите пропуски в тази част на проекта, не се основават на ясни критерии, обективни данни по делото или на нормативни изисквания, а представляват тяхна професионална позиция, която не би могла да обвърже съда и то в ситуация, в която не се базира или не съответства на доказателства по делото. Подобно несъответствие е налице в заявеното от експертите, че коментираният инвестиционен проект не е съпътстван със задание, каквото всъщност действително е налице и е изготвено от възложилия проекта – изпълнителният директор Е. В. М., както и в констатацията им, че подс. В. М. не притежава правоспособност да изготви тази част на проекта – издаденото удостоверение от Камарата на инженерите в инвестиционното проектиране му дава подобно право. Именно поради това мотивирано и обосновано решаващият съд не е поставил в основата на своите фактически изводи коментираната част от експертизата, за разлика от останалата част, в която вещите лица са изследвали и причината за мощността на взрива, влиянието на различни фактори, без и те, както и в останалите експертизи по делото да се ангажират с причината за възникване на взрива – въпрос от съществено значение за преценката на съставомерността на твърдяната от прокурора деятелност на подсъдимите М. и И..

Както правилно е отбелязал Апелативният съд, в обвинителния акт прокурорът не излага факти относно причината за възникване на взрива и съответно дали той произхожда от нечие действие или бездействие, за да бъде възможно изследване на въпроса налице ли е причинна връзка между дейността на подсъдимите П. И. и В. М. и вредоносният резултат. Такава причина не би могла да бъде и описана, тъй като никой от експертите по делото не дава и не би могъл да даде отговор на този въпрос, въпреки детайлното изследване от тях на всички възможни обективно установими обстоятелства по делото. Факт е, че всички присъстващи по време на експлозията на 01.10.2014г. лица са загинали, а поради мощността на детонацията не са налице и останали предметни свидетелства след нея. Тези разсъждения идват да покажат както обективния подход на съда при третиране на този доказателствен способ, така и правилността на отказа му да назначи допълнителни задачи към експертите, тъй като всички търсени от прокурора отговори биха били единствено в сферата на хипотезите, на каквито не може да почива един съдебен акт.

Действително, в атакуваното решение неколkokратно съдът е упрекнал прокуратурата за действията ѝ по структуриране на обвинението и при описание на деятелността на всеки от подсъдимите в обвинителния акт, но изрично е посочил,

че оправдателният характер на присъдата санира тези действия и не води до връщане на делото за ново разглеждане на съда, а още по – малко в досъдебната фаза на процеса, за да бъде дадена възможност на държавното обвинение да формулира коректно обвинения – такава възможност въззивният съд не притежава с изключение в неотносимата към настоящия случай ситуация, уредена в чл. 335, ал.1 НПК.

Некоректни са твърденията на протестиращия пред настоящата инстанция прокурор, че съставът на Апелативен съд незаконосъобразно е дискредитирал показания на трима свидетели, касаещи обвинението на подсъдимата Б., което е рефлектирало и върху изложените му правни изводи за несъставомерност на извършеното от нея. В изключително детайлния и подробен въззивен акт съдът е отделил специално внимание на показанията на свидетелите П. Д., П. С. и Я. К., разглеждайки ги в контекста на всички останали относими носители на доказателствена информация – показания на останали свидетели, обяснения на подсъдимата и писмени доказателства. Противно на твърдяното в протеста, съдът е поставил в основата на своите фактически изводи показанията на сочените от прокурора като носители на обвинителна информация свидетели, анализирайки ги детайлно /л. 61 - 66 от решението/ с уговорката, че както те, така и други свидетели – участници в МКЕКНОМУ, не излагат конкретна спрямо инкриминираните дати информация, а възпроизвеждат свои знания от принципен характер както за дейността на Комисията, така и за тази на подс. Б.. На задълбочен анализ са подложени показанията на св. П. Д., депозирани в хода на първостепенното съдебно следствие и приобщените му от досъдебното производство, за да обективира съдът ясната си позиция защо кредитира тези от съдебната фаза на процеса и не основава възприетата фактология на част от изложеното от свидетеля в досъдебното производство. И това е така, тъй като последното представлява афиширани от П. Д. съждения и умозаклучения, и то в отговор на въпроси на водещия разследването, преценени от него като такива с нееднозначен отговор и претендиращи излагане на мнение по факти, а не на самите факти. Подобни показания не могат да послужат на съд да установи фактологията по делото, тъй като тя се формира и въз основа на възпроизвеждане от страна на свидетеля на конкретно възприети обстоятелства, а не на негови лични оценки или субективна позиция за тях. В този смисъл настоящият състав не съзира пропуски в оценъчната дейност от страна на второстепенния съд, сочещи на превратно тълкуване на носителите на доказателствена информация, повлияло и върху яснотата на обективизираната воля. Нещо повече, в атакуваното решение съдът е отговорил и на всички отправени към първостепенния акт възражения, давайки им убедителен и ясен отговор.

При извършената констатация за неналичие на превратност в оценъчната дейност на въззивната инстанция, както и допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с ограничаване правата на една от страните в процеса, следва да се обсъдят възраженията на прокурора за нарушение от страна на Софийски апелативен съд на закона касателно обвиненията на подсъдимия Б. В. и тези на подсъдимите В. М. и П. И.. По отношение на подсъдимата И. Б. освен коментирания до момента възражения, които бяха разгледани, протестиращият държавен обвинител не излага други, за да им бъде дължим отговор.

Въпреки неясната теза на прокурора в касационния протест относно неправилното тълкуване на закона от страна на въззивния съд спрямо обвинението на Б. В. в неговия пункт първи, тя може да се формулира като липса на правомощие на В. да издаде разрешение № 113/06.07.2009г. за производство на ВООБ съгласно приложени списъци към разрешението на изделията на територията на завод „М.“ –

[населено място] със срок на валидност до 06.07.2012г., от една страна поради дължостното качество, което притежава, а от друга – поради липсата на дейността „утилизация“ между тези, за които следва да бъде издавано разрешение.

Тезата, че в рамките на заеманата длъжност В. не е притежавал правомощие да издава такова разрешение се релелира за първи път от обвинението с този протест и това не е било сред инкриминираните с обвинителния акт негови нарушения. Прокурорът твърди, че „законът изрично е посочил какви разрешения е имал право да издава и интерпретации, разширяващи тези правомощия по отношение на дейност, с оглед характера на която контролът следва да е на най-високо ниво, са недопустими“. Всъщност В. е обвинен за това, че е разрешил на „В.“ АД извършване на дейности, нерегламентирани в чл.5, ал.1, т.1 ППЗКВВООБ /отм./, а не за това, че не е притежавал правомощие като Началник отдел „Контрол върху общоопасните средства“ в Дирекция „Охранителна и пътна полиция“ при Главна дирекция „Охранителна полиция“ да издава подобни разрешения. Следователно, не се дължи отговор на твърдения на прокурора, възведени с касационен протест, излизащи извън рамките на обвинението на съответното лице и касаещи несочени от самата прокуратура негови нарушения.

На следващо място прокурорът декларира, че апелативният съд е приел, че поради липса на изрична законова забрана за издаване разрешение за тази дейност - утилизация на противопехотни мини, подсъдимият е имал право да го стори. По – насетне се декларира от представителя на държавното обвинение, че производство и утилизация на взривни вещества и боеприпаси са коренно различни дейности. Некоректно е сочената от прокурора позиция на въззивния съд, тъй като в коментираното решение той изрично е приел /л.117/, че не споделя тази теза на първостепенния съд, развита в мотивите, тъй като принципът, че е разрешено всичко, което не е изрично забранено, касае частноправните отношения, но не и публичноправните, при които именно поради отношенията на власт и подчинение, следва да бъдат защитени правата на гражданите чрез изрично посочване на правомощията за санкция от държавата, т.е. в тези отношения нейната компетентност се простира до изрично уредената в нормативните актове.

Не може да бъде споделена и позицията, отново декларативно заявена в протеста, че контролираният съд свободно е интерпретирал приложимите нормативни актове, за да обоснове извода си, че към процесния момент утилизацията е била сред дейностите, за които подс. В. е имал право да издава разрешение. Решаващият съд е извършил изключително детайлен анализ на актуалното законодателство към момента на даденото от В. разрешение № 113/06.07.2009г., за да обоснове извода си, че той е имал право да издаде този документ. Действащият към този период закон е ЗКВВООБ – обн. ДВ бр.133/11.11.1998г. и отм. ДВ бр. 73/17.09.2010г. Той урежда контрола върху производство, търговия, пренасяне, придобиване, съхраняване, носене, употреба, внос, износ, транзит, ремонтни дейности, бракуване и унищожаване на взривни вещества, огнестрелни оръжия и боеприпаси. Според чл.7, ал.1 ЗКВВООБ разрешенията за дейностите по този закон се издават от Министерство на вътрешните работи за определен срок при условия и по ред, определени с правилника за прилагане на закона /ППЗКВВООБ/ – обн. ДВ бр.78/03.09.1999г. и отм. ДВ бр. 99/14.12.2012г./ . Действително Правилникът не съдържа собствена дефиниция на термина „утилизация“, но в неговия чл.79, ал.1 е посочен синонимът на тази дейност – разснарядяване.

Всъщност, легалната дефиниция на „утилизация“ е налична в Наредба за условията и реда за осъществяване на дейностите, свързани с взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите и контрола над тях в Министерство на

отбраната /обн. ДВ бр.80/12.09.2008г. – отм. ДВ бр.96/07.12.2010г./, в чийто параграф 1, т.2 от неговите Допълнителни разпоредби изрично е посочено, че "утилизация на боеприпаси" е процес на необратимо преобразуване чрез разснарядяване на отделни съставни елементи с последващо използване на отпадъчните барути, ВВ, празна опаковка, черни и цветни метали от изпълнителя. Това идва да покаже, че утилизацията и разснарядяването са термини за сходна дейност. В действащото към онзи момент законодателство не е посочено, че Министерство на вътрешните работи и в частност подсъдимият в изпълняваното от него длъжностно качество са могли да издават разрешение за утилизация, но именно министърът на вътрешните работи или упълномощено от него лице е осъществявал контрол върху дейностите с взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите /чл.8, ал.1 ЗКВВООБ/. Едни от тях са били тези по раздел II от ППЗКВВООБ /отм./ - неговият чл.79, ал.1 изрично посочва, че на бракуване и унищожаване подлежат негодни взривни вещества и средства за взривяване, боеприпаси и елементи от тях, чието разглобяване и разснарядяване е опасно, икономически неизгодно или технически невъзможно.

Всъщност, Министерство на вътрешните работи издавало разрешения за внос на боеприпаси с цел тяхно унищожаване или разснарядяване на територията на Република България като продължение на подлежащ на разрешение режим по внос, износ, транзит на подобни изделия, въпреки че дейностите, за които законът не изисквал разрешение били бракуването и унищожаване на взривни вещества, оръжия и боеприпаси. Именно защото МВР било натоварено с контрола върху всички дейности, касаещи взривните вещества, оръжията и боеприпасите, то било обвързано и с контрола върху тяхната утилизация, която се разглеждала от МВР като част от общия разрешителен режим за производствените предприятия от военнопromишления комплекс в страната. Впоследствие неуредените въпроси в законодателството, изискващи извеждането им по тълкувателен път, са решени с новия и действащ към момента ЗОБВВПИ в сила от 17.09.2010г., според който, освен че утилизацията е изрично разрешена, съдържа легално определение на това понятие, почти тъждествено с това в параграф 1, т.2 на ДР на Наредба за условията и реда за осъществяване на дейностите, свързани с взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите и контрола над тях в Министерство на отбраната и изрично посочва в своя чл.151, ал.3, че тя се извършва от лица, които притежават разрешение за производство на оръжия и боеприпаси, каквото „В.“ АД е притежавало.

Несъответни на действително обективизираната воля на решаващия съд в атакуваното решение са разсъжденията на прокурора за причините за потвърждаване оправдателния характер на постановения спрямо Б. В. акт по пункт втори от обвинението му касателно издаване разрешение № 153/06.10.2011г. от негова страна без постъпване на становище от представител на МОСВ. Съдът ясно е афиширал, че възприема извършване на нарушение от страна на подсъдимия по издаване на описаното разрешение без получаване на становище от МОСВ за въздействие на дейността на „В.“ АД върху околната среда, в нарушение на чл. 17, ал.1, т.8 ЗОБВВПИ, но не всяко процедурно нарушение задължително ангажира нечия наказателна, а не например дисциплинарна отговорност. Апелативният съд е развил подробни съображения в тази насока, с които настоящият състав напълно се солидаризира. Прокурорът нито е описал факти, нито е ангажирал доказателства, за да обоснове наличната причинно – следствена връзка между липсата на подобно становище и инкриминираните от него последици от дейността на В. - създаване на недоверие в авторитета на МВР и невъзможност за осъществяване на ефективен контрол от страна на държавата по отношение дейностите по производство на

взривни вещества, оръжия, боеприпаси и средства за взривяване и по утилизация на оръжия и боеприпаси. Сам по себе си фактът на неясния характер на неполученото становище /позитивно или негативно/ не може да обоснове сочените от прокурора вредни последици, за да бъде възприето, че издаването на коментираното разрешение е довело до невъзможност за упражняване на ефективен контрол от Държавата при описаните дейности.

По отношение обвиненията на подсъдимите В. М. и П. И. за осъществени деяния, квалифицирани като престъпления по чл. 123 НК и чл. 134 НК прокурорът изключително лаконично е посочил в сезиращия настоящата инстанция документ, че изготвеният от М. проект е следвало да съответства не само документално, но и реално на извършваната дейност, а И. е извършила нарушение, като е допуснала неспособни работници в деня на инцидента, които са и загинали. В дисонанс с тези декларации второстепенният съд е аргументирал убедително и мотивирано своята позиция за неналичие на каквато и да било причинно – следствена връзка между твърдяните за двамата нарушения /ако такива изобщо са били осъществени/ и настъпилото на 01.10.2014г. трагично събитие. Както вече бе посочено, основно значение за решаване въпроса по отношение вината на подсъдимите има установяване на причината за настъпилия на тази дата взрив. Въпреки положените усилия от множеството експерти по делото с техни специални знания в различни области, причината за взрива не е била установена. При тази ситуация безпредметни в принципен план биха били разсъжденията доколко евентуални нарушения от проектанта на част „Технологична“ В. М. през 2011г. или от инспектора „Здравословни и безопасни условия на труд и противопожарна безопасност“ П. И. с допускане на неспособни работници на 01.10.2014г. са в пряка връзка с настъпилата смърт на 15 души и средни телесни повреди на две лица. Извън това, решаващият съд въз основа на коректен анализ на носимата от доказателствените източници информация е достигнал до извода, че поставените от инвеститора Е. М. в заданието към част „Технологична“ в инвестиционния проект изисквания нямат отношение към производството, респ. утилизацията на противопехотни мини /още по-малко към този вид, които са били утилизирани на 01.10.2014г./, а са насочени към изграждане по такъв начин на строителството, че то да отговаря на зададената от Е. М. технология на производство, а не специфично към технологията за разснарядяване на противопехотните мини, която е изготвена от св. И. П.

Подобен подход съдът е афиширал в атакуваното решение и касателно обвинението на подс. П. И. – категорично е заявено и впоследствие подробно аргументирано, че преценка за правоспособността на допусканите до работа лица е извършвана от работодателя, а подс. И. не е имала задължения по контрол или проверка на преценката му. Не е подминат и въпросът, че не се установява каквато и да било причинно – следствена връзка между неспособността на работниците и настъпилия взрив, при който те са загинали – неустановяването на причината за него, още по – малко това да е в резултат на тяхна деятелност поради липсата им на правоспособност, определя осъщественото от нея като обективно несъставомерно.

Напълно споделяеми от настоящата инстанция са аргументите на въззивната относно липсата на елементите на състава на престъпление по чл.311 вр. чл.26, ал.1 НК, чието извършване е вменено на подс. В. М.. Не е спорен въпросът, поставен като такъв в касационния протест, че М. е притежавал длъжностното качество да изготви процесните две писма – изх. № 96/17.02.2010г. на „В.“ АД, вх. № 7-346/23.02.2010г. в М. и изх. №166/23.03.2010г. на „В.“ АД, вх. № Т-26-В-31/26.03.2010г. на М.. Действително подс. М. е притежавал качеството длъжностно

лице съгласно легалната дефиниция на чл. 93, т.1, б.“б“ НК – изпълнителен директор на „В.“ АД и именно като такъв е изготвил процесните писма. С това се изчерпват и наличните изискуеми съставомерни елементи на деянието, квалифицирано като престъпление по чл. 311 НК.

За да бъде един документ официален, е нужно не само да бъде издаден от длъжностно лице, но да е издаден по установения ред и форма в кръга на службата му. В конкретния случай липсва нормативно изискуема форма или ред по отношение на тези две писма, които по същността си представляват абстрактни изявления на своя автор, че дружеството има възможност и готовност да продължи работата си по утилизация на определено количество противопехотни мини месечно и че аварията в завода “по никакъв начин не би следвало да възпрепятства продължаването на процеса по демилитаризация на горепосочените мини“ /съдържимо във второто писмо/. Тези изявления на В. М. по съществото си не представляват възпроизвеждане на конкретни факти от обективната действителност, за да бъдат те проверяеми или проверими и съответно тяхното невярно отразяване да доведе до ангажиране на нечия наказателна отговорност. Както основателно е посочил Апелативен съд, писмата имат за предмет „абстракция, неподлежаща на обосноваване или опровергаване“, без заявяване на конкретни факти. Именно поради това те не притежават и удостоверителна функция, а поради свободно избраната от автора им и ненормативно изискуема форма, не са и официални документи. Нещо повече, те са представени след решението на МКЕКНОМУ за даване разрешение под условие за трансфер на гръцки противопехотни мини – Протоколно решение т.63, № 12 ВТ, № 00885 от 15.02.2010г. и това е в отговор на твърденията на прокурора, че М. е съставил писмата, в които умишлено потвърдил неверни обстоятелства за възможностите за съхранение и утилизация на противопехотни мини с цел Комисията да разреши трансфера на мините. Това е и допълнително основание за потвърждаване крайния извод на контролирания съд, че извършеното от подсъдимия и по тази част от обвиненията му е обективно несъставомерно.

При извършената констатация за неналичие на пропуски в оценъчната и правоприлагаща дейност на въззивната инстанция, която да е довела до нарушение на материалния закон, както и допуснати съществени процесуални нарушения, рефлектирали върху правата на една от страните в процеса, настоящият състав стои на позицията, че след задълбочена и внимателна преценка на наличната по делото доказателствена маса, въззивният съд в атакувания съдебен акт основателно е потвърдил присъдата на първостепенния съд.

Поради това Върховен касационен съд – Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 10001 от 11.01.2021г. по ВНОХД № 1213/2019г. на Софийски апелативен съд – Наказателно отделение, I състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.